

plyne, že provoz silostroje na vlastní účet a nebezpečí jest přenechán, když vlastník odevzdal silostroj smlouvou jinému na určitou nebo neurčitou dobu k dispozici tak, že po tuto dobu vlastník přestává býti pánem vozby, pozbýváje možnosti s ním nakládati. V souzeném případě jest zjištěno, že Jindřich G. dal své auto firmě K. do správy a že mu firma na dobu, co jeho vůz bude u ní ve správě, půjčila svůj vůz a dala mu ho k použití. Správa měla trvati asi dvanáct dnů a právě v té době se stala nehoda G-ovi s vypůjčeným vozem. Z toho jest zřejmo, že podle souhlasné vůle stran přenechala firma K. G-ovi svůj silostroj na určitou dobu, totiž na dobu, než bude spraven jeho silostroj, k dispozici tak, že po tu dobu přestala býti pánem vozby, pozbyla možnosti s ním nakládati a že G. činil vše, co se silostrojem ve svém zájmu podnikal, na vlastní účet a nebezpečí. Dovozuje-li se v dovolání, že tu pevného smluvního poměru nebylo, že takový poměr by vyžadoval určité prohlášení vůle o převzetí nebezpečí a to že se nestalo, správně k tomu poukázal již odvolací soud, že nezáleží na tom, zda při přenechání silostroje G-ovi bylo použito slov »na vlastní nebezpečí«, nýbrž, že záleží na okolnostech případu. Z těch jest jasno, že silostroj firmy K. byl přenechán G-ovi na základě obapolné dohody, tedy pevného smluvního poměru, za tím účelem, by ho používal po dobu, než bude opraven jeho silostroj a by jeho provoz silostrojem nebyl podvázán. Neposoudil tudíž odvolací soud sporný případ nesprávně, když, použiv na souzený případ ustanovení třetího odstavce § 1 aut. zák. uznal, že žalovaný podnikatelem vozby nebyl.

Čís. 12044.

Vlastnictví lze převáděti i k movitým věcem stíženým exekučním zástavním právem.

Nejde o maření exekuce, prodal-li povinný zabavené věci s příkazem, že kupitel zaplatí dluhy, pro něž bylo vykonáno exekuční zabavení svršků a jež napotom též byly zaplaceny. Úmluva taková nepřičí se ani dobrým mravům, aniž lze v ní spatřovati jednání na oko.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, Rv I 1501/31.)

Žalobce domáhal se na žalovaných nepřípustnosti exekuce na movitosti, k nimž nabyt vlastnického práva, když již byly žalovanými exekučně zabaveny. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Jest zjištěno, že mezi žalujícím Aloisem P-em a Josefem K-em s jedné strany a Karlem E-em jako majitelem firmy E. a spol. došlo ke smlouvě, dle níž oni koupili a převzali od firmy E. a spol., pokud se týče od jejího majitele Karla E-a v době 23. a 25. ledna 1930 obuv, jež byla pod položkou 1 až 35 zájemních protokolů dne 31. března 1930 exekučně zabavena pro žalovaného Josefa B-a a dne 1. července 1930 pro žalovanou firmu Ch. Otázku, zda mohl žalobce za těchto okolností právoplatně nabytí práva vlastnického, jest podle názoru odvolacího soudu zodpovědět kladně. V právním jednání, na jehož základě žalobce Alois P. a Josef K., pokud se týče po převodu

práv vlastnických s Josefa K-a na žalobce, což nebylo napadeno, žalobce sám stal se kupitelem a dal na sebe převést obuv, třebaže exekučními zástavními právy zatíženou, nelze spatřovati ani protizákonné maření exekuce, ani jednání, přičítící se dobrým mravům, jak v odvolání uplatňují odvolatelé, zejména jednání na oko, jež je činí neplatným proti věřitelům, kteří prý jím měli býti zkráceni. Žádný z těchto protizákonných cílů kupní smlouva nesledovala, ano jest zjištěno, že kupitelé se smluvně zavázali exekuční zástavní práva převzítí a uspokojiti, což se i stalo, pokud se týkalo práv těch v době smlouvy na prodaných předmětech váznoucích. Z toho, že v době, kdy věci byly zabavovány pro pohledávky žalovaných převzatá zástavní práva exekuční snad ještě úplně uspokojena nebyla, nemohou žalovaní pro sebe nic vyvozovati, poněvadž poměr nových nabyvatelů k osobám třetím založený před tím, než zabavení bylo pro žalované provedeno, se žalovaných netýká. Žalovaní nemohou se ani dovolávati důvěry ve spisy exekuční neb dokonce v soud podle obdoby důvěry v knihy veřejné. Nehledíc k tomu, že zákon takovéto důvěry nezná, není spojitosti mezi zástavními právy žalovaných a ostatních věřitelů kromě spojitosti formelní, jeví se v tom, že ohledně nich byl povolen přístup k existujícím již právům zástavním jiných vymáhajících věřitelů. Zástavní právo exekuční žalovaných vzniklo každé samostatně a tak sluší je i posuzovati. Poněvadž ze zjištěné skutkové podstaty plyne, že se zabavení obuvi pro žalované strany za jich pohledávku stalo v době, kdy vlastnictví obuvi bylo již právoplatně převedeno na žalobce, nelze než souhlasiti s právním názorem prvé stolice, že se žalobci podařilo ve smyslu § 37 ex. ř. prokázati právo, vlastnictví k zabaveným věcem, jež nedopouští výkon exekuce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nižší soudy právem usoudily, že lze převáděti vlastnictví i k movitým věcem stíženým exekučním právem zástavním, neboť zakázáno jest § 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. jen zcizování zabavených věcí, pokud se děje v úmyslu překaziti uspokojení věřitelů, nebo pokud se tím věci zabavené odnímají soudní dispozici (§ 3 cit. zák.). Zjistily-li však nižší soudy, že věci zabavené fě E., byly prodány P-ovi a K-ovi s příkazem, že zaplatí dluhy, pro kteréž exekuční zabavení svršků bylo vykonáno, a že dluhy ty napotom též zaplacený byly, nelze o maření exekuce mluvíti. Úmluva taková nepřičítí se ani, jak správně rozpoznaly nižší soudy, dobrým mravům (§ 879 obč. zák.), aniž lze v ní spatřovati známky jednání na oko (§ 916 obč. zák.). Dovolatelé uvádějí správně, že podle §§ 256 a 257 ex. ř. nabývá vymáhající věřitel i zabavením svršků, i přístupem poznamenaným v zájemním protokolu exekučního zástavního práva pro svou vykonatelnou pohledávku, přehlíží však, že předpokladem nabytí tohoto soudcovského práva jest, by v době přístupu byl dlužník ještě vlastníkem zabavených svršků, čehož tu nebylo.